

РОЗДІЛ 1

Хата палала. Федот різко потягнув віжки на себе, санки глухувато рипнули, прим'ятий сніг хруснув, немов засохлий хліб, кінь зробив два кроки й зупинився. Із занесеного снігом пагорба було видно все село — сотня хат чорніла купками нічної темряви, нерівні краї солом'яних дахів, як чорнильні плями, розтеклись білою сніговою низиною. Сотня тонких кучерявих струмків диму в'юнилась із труб, вони синхронно підводились на три аршини вгору, а тоді зникали, розчиняючись у прозорому повітрі. Здавалось, хати були підвішені на димові мотузочки між небом та землею, немов дерев'яні прикраси на різдвяній ялинці в дореволюційні роки. Горіло на лівому боці села, звідти вогонь підіймав охристо-червоні щупальця, наче прагнув ними торкнутись холодного густого неба. Федот поправив капелюха, що трохи сповз, прижмурився, намагаючись з'ясувати: чия ж то хата в обіймах полум'я? Це, мабуть, Мачули, сільського «партейного ахтивіста», як любив казати сусід Нестор. Місцевість навкруги палаючої хати охопив пазуристий вогонь. Величезні, дикі та неприборкані тіні стрибали по околиці села, спотикались об тонкі та кістляві дерева, послизалися на неголених кущах, а далі падали на найближчі хатинки. Здавалося, що навіть тут, на пагорбі, чутно плямкання полум'я; хрускіт, із яким воно жерло дерев'яну хатинку, лишав по собі самий попіл. Федот підвівся на санках, подивився ліворуч, на рівне простирадло снігу, не зачеплене ще ані людиною, ані

звіром. Він пройшов по снігу, втискаючи в нього глибокі сліди, які згодом дрібнішали — міцний степовий вітер обмів круглі боки пагорба, розтягнув сніг, неначе тісто. Січневий настил зарипів, слід виявлявся не таким уже глибоким, можна було проїхати. Федот знов прижмурився й подивився у вогняну далечінь.

— Почалося! А я ж попереджав. Що тепер буде? — пробуркотів він і підняв комір овечого кожуха.

Чоловік повернувся до підводи, уместився на сіні, ухопив віжки, ляснув ними по коневій спині. Кінь повільно зрушив, пройшов п'ять кроків, а тоді Федот спрямував його ліворуч, до села.

Кінь біг, оминаючи нечасті кущі, що здіймалися на білому простирадлі недостриженою купкою волосся, ламав крижану шкаралупу, проїхав схилом, а як опинився на трамбованому обозному шляху, прискорив ходу. Нерівний, з двома коліями шлях тягнувся крізь декілька безіменних вулиць, тремтів ниткою, кидаючись від одної хати до іншої. Лишалося ще півверсти, і Федот знову натягнув віжки, підганяючи коня. Яскраві відблиски пожежі, які можна було побачити здалеку, падали в сніг, мов струмки крові. Ще кілька хвилин — і він опинився біля палаючої хати, зістрибнув на землю та підійшов ближче. Невисока будівля палала, як величезне багаття. У вузьких вікнах полум'я виявилось рожевим, а згори — понад дахом — насичено-червоним. Праворуч метушилися чоловіки, що ламали низький та кволий парканчик та намагалися розібрати навіс, де зберігався господарський інвентар. Вогонь не повинен був перекинутися далі.

— Шевченку, ти шо тут?! — гучний, жорсткий голос пролунав іззаду.

Федот розвернувся і зіткнувся поглядом із неочікуваним співрозмовником.

— Їхав поруч, побачив полум'я, голово. А маєш щось проти?

— Я? Маю, такого багато, що маю, — забелькотів голова колгоспу, що вже добре залив очі.

Він стояв похитуючись, на почервонілому невдоволеному обличчі танцювали відсвіти пожежі.

— Ти, тойво... Я тобі казав по-хорошому... А ти... Дивись мені... — бурмотів голова, що ледь тримався на ногах.

Федот уважно подивився на м'ясисту, грубо вирізану пилку «прісідателя», хотів було вилаятись та послати його, але махнув рукою, розвернувся, відійшов убік. Чоловіки тим часом прибрали навіс, розбили паркан, розкидали дрова якомога далі від полум'я. Хата догоряла.

Шевченко підійшов до земляків, що стояли захекані та дивилися на полум'я, що поступово тьмяніло.

— А, Степановичу, ти, як завжди, вчасно, — заговорив один із них, височенний та худий, як голобля.

— Та, хлопці, так вийшло. Їхав із району, дивлюсь — горить, здалеку видно. Я одразу туди завернув. Але Жвавий уже не той, старий, ледь плентається, — поскаржився Федот.

— Ти хоч коня маєш, а в нас цей колгосп усе забрав, — зненацька випалив другий, одягнений у сіро-зелену куфайку та широку пошарпану яломку.

— Ану не починай скиглити, Потапе, і так маркітно на душі. Прийду додому, мені жінка знов винесе мозок через кобилку та теличку. Усе вона плаче, голосить, життя через неї нема! — голосно зойкнув високий.

— Я хотів лиш... — почав був пошарпаний, та не встиг закінчити. Його урвав Федот, який побачив, що розмова йде трохи не туди.

— А Пилип Мачула де лазить? Хату, мабуть, покинув?

— Поїхав наш Пилипко в партійних справах. До Харкова, — відзвітував чоловік у куфайці, а тоді багатозначно повів головою в бік догоряючої хати. — Он бач, що робиться!

— Справи ясні, що справи темні, — підтвердив Федот.

І вже хотів було далі розпитувати, як зауважив, що з лівого боку хатинки, з темного натовпу селян відокремилася фігура голови колгоспу та попрямувала до нього. Зустрічатись із п'яним головою йому більш не хотілося, та й остання їхня бесіда ледь не закінчилася різаниною. Шевченко недоволено позіхнув, обійшов парканець і рушив до Жвавого.

Федот поїхав на інший бік села. У крайньому віконці його хати блимало жовте світло, немов запалене око солом'яного відтінку, а решта віконець темніла, злегка відблискуючи посвітом у кволому сьйві місяця. Чоловік відчинив браму, заїхав у двір. Відчепив віжки, розв'язав повід, далі потягнув за край підчеревника і розмотав ремені через сіделка, розпустив супоню. Жвавий спокійно стояв, адже звик до щоденної процедури, а тим часом Шевченко зняв гужі й дугу, обережно потягнув хомут. Відвів коня в стійло, дорогою зазирнув у хлів, де мешкала корова, зайшов у саж з єдиною свинею, що залишилася — вона трошки розхитала дерев'яну загорожу. Федот це зауважив та почав шукати, чим полагодити вибиту дошку. Далі навідався в сарай, набрав соломи, відніс Жвавому. Кілька хвилин порався у справах, вийшов у двір, витер руки снігом, що відразу розтав і краплями потік по мозолистих, грубих, почервонілих долонях із натертою, жорсткою шкірою. Вода капала з рук, роблячи дірки в снігу, немов кулею пробиваючи сіру сталеву поверхню, і замерзала в тонкій, неглибокій воронці.

Федот зупинився перед дверима в хату, не хотілося туди йти. Ще зранку Саша, його жінка, теревенила йому про колгосп та погрози голови. Дурна баба! Скільки ж їй казати, що не тої він породи, не стане в загальне ярмо, хоч убийте! Батько його, нехай спочиває спокійно в чорній землі, усе навчав робити власноруч, не покладатись на ближнього. Бо в тих, хто поруч, згнила душа; мертвечина та сморід тягнуться, немов хвіст. Таким бачив він світ у свої останні роки. Помер після громадянської війни. Господарство почало занепада-

ти, у країні панував голод. Батько насамкінець став зовсім слабій, лише дивився весь час через паркан на село, немов зустрічав нові часи, що приходили охлялі та люті, як вовки. Так і помер біля тину. Тепер Федот оберігав кожний шматочок двору, кожен сажень. Ото напередодні приходив «прісідатель», кричав: «Ти одноосібник, класовий ворог радянської держави!» Стояв на дворі, усе винюхував. Молоді, його посіпаки, з міста приїхали. Кажуть, «двадцятип'ятитисячники», тьху, ледь вимовиш! Партія їх послала забирати пшеницю й жито, або світовий капіталізм розчавить молоду країну, що заповзялась робити індустріалізацію. Гасали, як оскаженілі, шукали, чим поживитися. Минали гидливо Федота, якому партія пришпилила лайливе прізвисько «твердозаданець». Вони нишпорили у дворі, а Саша схопила чоловіка за рукав і тримала весь час, поки тягали мішки з комори. Так міцно тримала, що пальці побіліли, немов уся кров відійшла, або вона забруднила руки в борошні. А Шевченко дивився, як його майно забирають, але не міг нічого сказати, стояв, немов стовп, самі губи ворушилися. Саша нахилилася до чоловіка, думала сказати, аби той не комизився, а він шепотів одну й ту фразу без кінця:

— Який я «кулак»? Кулаками працюю та кулаки під голову кладу, як спати лягаю. Осьо й увесь «кулак»!

Наостанок «двадцятип'ятитисячник» тягнув мішок із пшеницею, а під пахвою тримав курочку. Курей у шевченковому господарстві лишилось п'ять, інших порубали й здали на м'ясо. Усі одноосібники зобов'язані здавати і м'ясо, навіть якщо не мають ніякої худоби. Де собі хочеш бери, у сусіда кради, а м'ясо здай! Отже, не витримав Федот, вирвавсь з жіночої хватки, спрямувався до падлюки. Вирвав мішок та лупнув його одразу. А був Шевченко чоловіком примітним, мав зросту майже три аршини, буцнув він хлопця, і комсомолец сторчака полетів через замет. Тут голова накинувся на нього, витяг бозна-звідки наган та почав гарячково тру-